СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Пам'ятайте про Україну!

РІК XCIV. Ч. 19. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, П'ЯТНИЦЯ, 30-го СІЧНЯ 1987 ЦЕНТІВ 25 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, FRIDAY, JANUARY 30, 1987 No. 19. VOL. XCIV.

НА ЛИСТІ КОМІСІЇ ДЕШЕНА НЕМА УКРАЇНЦІВ

Торонто. — На підставі інформацій, що їх передав щоденник „Торонто Стар" з 21-го січня 1987 року, Комісія Дешена не знайшла ні одного українця, що його можна б зарахувати до „воєнних злочинців".

Як відомо на листі підозрілих у „воєнних злочинах" що їх дістала Комісія Дешена було 29 осіб, в тому 12 українців.

Уряд Канади в найближчих днях має подати офіційне повідомлення коли буде опублікований звіт із праці Комісії Дешена.

Посадник Джерзі Сіти відзначив 22-го Січня

На світлині (зліва): о. Роман Мірчук, парох української католицької церкви свв. Петра і Павла ,Анна Хомяк-Гуччі, суддя Роберт Челок, посадник Антоні Гуччі, д-р Іван Флис і Володимир Білик.

Джерзі Сіти, Н. Дж. — Цього року, як і в минулих посадник міста Джерзі Сіти Антоні Р. Гуччі, дружина якого є українського роду, відзначив в ратуші враз із представниками українських організацій того міста, День Української Незалежності. Така церемонія одна з перших в ЗСА, відбувається кожного року, починаючи від 1950 року.

У четвер, 22-го січня ц.р. піднесено на ратуші синьо-жовтий прапор в присутності понад 100 осіб, а відтак посадник А. Гуччі вручив голові Українського Народного Дому Володимирові Біликові відповідну на цей день проклямацію.

В урочистостях взяли участь також головні урядовці УНСоюзу, затруднені в Головній Канцелярії, та деякі працівники.

Повіт Морріс підготовляє відзначення Січневих Роковин

Виппані, Н. Дж. (В.П.). — У п'ятницю, 12-го грудня 1986 року, тут відбулося засідання управи Відділу Українського Конгресового Комітету Америки повіту Морріс, з осідком у Виппані, під головуванням д-ра Володимира Базюка, колишнього старшини УПА. На засіданні рішено відзначити роковини проголошення в Києві відновлення української держави 22-го січня 1918 року і соборности земель України 22-го січня 1919 року.

Відзначення роковин відбудеться в неділю, 8-го лютого ц.р., о год. 4-ій по полудні, в залі української католицької парафії у Виппані.

В мистецькій частині виступить ансамбль бандуристів „Гайдамаки" при Відділі Спілки Української Молоді в Пассейку, Н. Дж., під керівництвом Володимира Васькова. Д-р Іван Пелех займається справами прохолоджування, вивішення прапорів та зв'язків з офіційними місцевими і стейтовими представниками.

Для затіснення зв'язків поміж „осілими" і новоприбулими до повіту по закінченні офіційної частини відзначення роковин, відбудеться товариська зустріч при каві і солодощах. Обстановкою залі; порядку і зустрічі займуться Микола Семанишин з Бунтону, Ярослав Марусин і Дмитро Кіцак. Доповідати будуть д-р Іван Головінський, професор Ратгерс університету, по-українськи, а студент Василь Федоренко по-англійськи.

Книжка М. Долота про голод появилася у французькій мові

Джерзі Сіти, Н. Дж. — Після успішного поширення книжки Мирона Долота „Страта голодом: Прихований голокост" в англійській мові, від часу її появи у 1985 році у престижевому видавництві В. і В. Нортон, тепер це важливе видання перекладено на французьку мову.

Його переклав з англійської мови Амаль Наккаше, а вступ написав Гійом Мальорі.

Книжка появилася у видавництві Ремзі у Парижі із такою обкладинкою як в англійській мові.

Обидва видання, так англійською як і французькою мовами, вийшли за стараннями Фонду Катедр Українознавства та Українського Наукового Інституту Гарвардського Університету.

Читальня „Просвіта" видала три нові публікації

Вінніпеґ, Ман. — Вшановуючи поодинокі важливі річниці в історії української культури, місцеве Товариство Читальні „Просвіта" опублікувало три видання.

І так, у 80-ий ювілей від свого заснування у 1985 році Товариство видало „Ювілейний Альманах". Матеріяли зібрав і опрацював Андрій Господин; редагував його Роман Король. Видання це представляє собою протоколи, документи, архіви, які входили в перекрій діяльности Читальні „Просвіти", як рівнож і світлини. „Альманах" — у твердій оправі із позолоченими буквами на вишневому тлі. У цьому ж році (1986) наступне видання Читальні Просвіти" — це книжка авторства Андрія Господина, п.з. Микола Костомарів". Публікація ця появилась з нагоди вшанування сторіччя смерти Миколи Костомарова — основоположника народовецького руху в українській історіографії та співосновника Кирило-Методіївського Братства. А водночас, у цьому самому році, появилось ще одне видання цього Товариства, також авторства А. Господина п.з. „Комітет Оборони Українських Політичних В'язнів в Краю". Комітет цей, — як пояснює автор публікації, — був діяльний від 1928 року до 1939 року, маючи контакти з Українським Добродійним Комітетом у Львові, а теж Проводом Української Військової Організації.

Це видання можна набути, написавши на таку адресу: Ukrainian Reading Ass'n "Prosvita", 667 Flora Ave., Winnipeg, Man., R2W 286, Canada.

У Трентоні знову відбудеться фестиваль

Трентон, Н. Дж. (Ю.М.). — В днях 6-го і 7-го червня ц.р. столичне місто пляну 9-ий вже з черги спадщинний фестиваль, в якому все успішно бере участь українська громада Трентону й околиці. Темою фестивалю цього року є 200-ліття американської конституції.

Підготовча комісія для спадщинного фестивалю проголосила, що перші організаційні сходини відбудуться в середу, 18-го лютого ц.р., в Масонік Темпл при Баррак вул., о год. 6:30 вечора. Зацікавлені організації повинні зголоситися до Підготовчої комісії перед 11-им лютого.

Якщо котрась українська організація поза Трентоном бажала б помогти українській громаді в Трентоні й взяти участь в цьому спадщинному фестивалі, то зголоситися можна до Підготовчої комісії: Central Trenton Inc., 23 East State St., Trenton, N. J. 08608; тел.: (609) 393-8998.

У Гарварді обговорювано ситуацію українців в Польщі

Кеймбридж, Масс. (ФКУ). — „Українське питання в сучасній Польщі" — це тема, яка була обговорена Мацеєм Козловським у середу, 10-го грудня 1986 року на семінарі українознавства в Українському Науковому Інституті Гарвардського Університету.

П. Козловскі є науковим стипендистом Фулбрайта, автором статтей у ряді газет у Польщі, який був обраний Радою „Солідарности" головним редактором тижневика „Солідарности" у Кракові. „Поляки мусять зрозуміти, що пріоритети меншостей, зокрема українців, відмінні від наших. Для українців першою справою мусить бути збереження мови й культури", — сказав М. Козловскі перед гуртом 40 осіб у семінарійній кімнаті УНІГУ.

У зусиллях зберегти мову й культуру українці часом мимоволі насторожують проти себе прихильників їхньої справи. Наприклад, українська газета „Наше слово" займає вірнопідданчу прорежимну позицію. Хоч Православна Церква у Польщі має тісні зв'язки з Москвою, то багато українців, як православних, так і католиків, належать до неї, бо її традиції ближчі їм, ніж традиції римського католицизму.

На питання про недавній зріст антиукраїнської пропаганди в Польщі М. Козловскі пояснив, що „це найдешевший для режиму спосіб поклонитись Совєтському Союзові, не дразнячи польського населення", і додав: „але підпілля все більше цікавиться українською проблемою, є також велике зацікавлення мистецьких кіл українською культурою і фольклором. Треба пробувати велику працю, бо більшість поляків нічого не знає, наприклад, про Пет

(Закінчення на стор. 3)

Гості з „Давн Андер"

Ю. Трач і О. Когут в редакції під час інтерв'ю.

Джерзі Сіти, Н. Дж. (О. Кузьмович). — Коли в останніх місяцях нас в редакції відвідало аж троє осіб з Австралії, ми якось не попитали їх чому вони саме приїхали на наш континент в часі, коли там у них „давн андер" панує літо, і ніхто навіть не думає про можливість снігові, морозу та небезпечних доріг.

А може саме вони тужать за справжньою зимою, що нагадує подібні в Україні і тому вибрали цей час на відвідини Північної Америки.

Ми завжди сердечно вітаємо всіх наших гостей в редакції, але таких що близькі нашій професії, то вже приймаємо з особливою увагою. А так склалося, що австралійські гості, хоча з різних місцевостей та дуже різні віком, однак були з подібним зацікавленням та з подібними стремліннями — видавати українські книжки або їхні переклади.

Слухаючи їхніх розповідей як важко працювати в тій ділянці і як важко бути українським видавцем при щораз меншому зацікавленні книжкою в нашій вільній спільноті, ми мусили справді подивляти їхню наполегливість у їхніх задумах і плянах. Зокрема треба цю впертість та послідовність подивляти у молодого Юрка Ткача, що репрезентує в одній особі видавництво „Байда", яке досі вже випустило 15 книжок в українській мові, а також українських авторів у перекладі на англійську мову.

Ю. Ткача знаємо ще від його юнацьких років, як ставив, так сказати б, перші кроки на важкому літературному шляху, у пластовому журналі „Юнак". Ми завжди пильно слідкували за

(Закінчення на стор. 3)

М. ҐОРБАЧОВ ЗАКЛИКАЄ ДО РАДИКАЛЬНИХ ЗМІН

Москва. — У вівторок, 27-го січня, тут відкрився пленум ЦК КПСС, який повинен був відбутися ще на початку грудня минулого року.

Виступаючи на відкритті пленуму, генеральний секретар ЦК КПСС Міхаїл Горбачов вніс ряд пропозицій, які ще недавно здавалися б неймовірними. Він запропонував, наприклад, зміни виборче законодавство, зробивши голосування у виборах до органів влади таємним, і вносити до списків кілька кандидатів для вибору.

„Деякі товариші не можуть зрозуміти, що демократизм для нас — це не просто гарний льозунг, — сказав Горбачов. — Демократизм лежить в основі політики перебудови. Нас іноді питають, чи не надто різко ми міняємо курс? Ми почали перебудову і не маємо наміру оглядатися назад".

Говорячи від імени Політбюра, Горбачов закликав влити свіжу кров в апарат управління, висуваючи на керівні посади більше молоді, жінок і безпартійних. Він сказав, що дальша демократизація процесу формування такого керівного апарату буде гарантією від повторення помилок минулого.

Говорячи про існуючі недоліки, Горбачов на цей раз не критикував бюрократів середньої і нижчої ранги. На думку репортерки агентства ЮПІ Анни Крістенсен, совєтський лідер піддав сумніву основну ідею соціялізму — державну власність на засоби виробництва. Для підтвердження своєї думки репортерка наводить такі слова Горбачова: „Проста і зрозуміла думка починає все глибше проникати в свідомість суспільства: лише господар дому може тримати його в зразковому порядку".

„Негайні і радикальні зміни необхідні, бо керівництво країни з багатьох суб'єктивних причин не могло своєчасно зорієнтуватися в існуючому становищі, — продовжував Горбачов. — Проблеми, які накопичились в суспільстві, мають значно глибше коріння, ніж ми раніше вважали".

Закінчуючи свою промову, Горбачов висловив обурення „спробами перешкодити змінам у совєтському суспільстві".

Ґорбачову не було легко здобути владу

Москва. — Як подає з Москви агентство Ройтерса в московському тижневику „Огонёк" появилася стаття відомого в СССР автора Михаїла Шатрова, яка кидає посередньо світло на труднощі, які Міхаїл Горбачов мав із здобуттям свого провідного місця у комуністичній ієрархії.

Без подання прізвищ, стаття інформує ясно про те, що противники Горбачова старалися запевнити місце опорожнене Константином Черненком провідникові Комуністичної партії в Москві Вікторові Грішинові, який був близьким співробітником Леоніда Брежнєва, і якого опісля усунули з провідних постів.

Шатров подає клич Ґрішина „Зробім Москву взором комуністичного міста" і звертає увагу, що березень 1985 року, коли вибрали М. Горбачова генеральним секретарем Комуністичної партії, це був час боротьби не за владу, а за ідеї, за поворот до ідей жовтневої революції.

Шатров не подає, хто підтримував кандидатуру В. Ґрішина, але західні аналітики припускають, що головним промотором його кандидатури був Ґріґорі Романов, противник М. Горбачова, якого усунено з Політбюра в липні 1985 року.

Західні аналітики уважають також, що головним приятелем М. Горбачова є голова КГБ Віктор Чебріков і він висунув Горбачова на місце померлого Черненка. Тепер В. Чебріков є повноправним членом Політбюра, хоча досі шефи КГБ того привілею не мали.

Після програ В. Ґрішин був звільнений зі свого посту в Москві у грудні 1985 року, а опісля його усунули з членства у Політбюрі. Тепер період його головування Комуністичної партії в Москві засуджують, як період корупції і неподадків.

У СВІТІ

РЕЧНИК ПАКІСТАНСЬКОГО уряду повідомив, що в Індію повинен прибути міністер закордонних справ Пакістану Абдула Саттар. Візита пакістанського міністра в Ню Делі буде відповіддю на пропозицію індійського уряду почати переговори двох країн для зменшення напруження на індійсько-пакістанському кордоні. Рішення уряду Пакістану післати в Ню Делі делегацію на чолі з А. Саттаром свідчить, на думку політичних спостерігачів, що напруження на кордоні уже почало зменшуватися, хоч Індія не відкликала оголошеного кілька днів тому стану бойової готовости для військових частин, розташованих на кордоні з Пакістаном.

ЗАХІДНЬОНІМЕЦЬКА газета „Більд", покликуючись на поінформовані джерела, повідомила, що на міжнародному летовищі у Франкфурті був заарештований старший брат ливанського терориста Алі Гамаді, Аббас. Як свідчить газета, Аббас Гамаді від 1984 року є громадянином Західньої Німеччини, де постійно проживає його родина. Пресове агентство ДПА висловило здогади, що Аббас міг мати відношення до викрадення двох західньонімецьких громадян Альфреда Шмідта і Рудольфа Кордеса. Викрадачі Кордеса заявили, що вимагають звільнення Алі Гамаді, а якщо їх вимога не буде виконана, то вони вб'ють закладника.

ТОВАРИСТВО ЗАХИСТУ птахів повідомило, що з Совєтського Союзу в Англію прилетіли зимувати 6,200 лебедів — на 1,000 більше, ніж рік тому. Після катастрофи на чорнобильській енергетичній станції висказувалися здогади, що кількість лебедів у Совєтському Союзі зменшиться. Після прилету лебедів на зимівлю до Англії були проведені дослідження, які показали, що радіація не вплинула на них.

В СТОЛИЦІ КУВАЙТУ відбувається нарада країн, які входять до Ісламської конференції. Відкриваючи нараду, емір Кувайту Джабер аль-Сабах назвав війну між Іраном і Іраком головною проблемою, яка стоїть перед мусульманським світом, і закликав до її негайного припинення. Іран бойкотував нараду на тій підставі, що вона проводиться на території зацікавленої держави. Кувайт активно допомагає Іракові. Із Бейруту надійшло повідомлення про погрози на адресу учасників нарад зі сторони організації Сили пророка Мохаммеда. Група взяла на себе відповідальність за три вибухи, що сталися в Кувайті минулого тижня і попередила, що буде обстрілювати всі повітряні об'єкти над Кувайтом під час нарад.

Ю. ОРЛОВ ГОВОРИВ ПРО ПРАВА ЛЮДИНИ В СССР

Сан Франсіско. — Колишній совєтський політв'язень правозахисник доктор Юрій Орлов, виступаючи з лекціями у Північній Каліфорнії, назвав недавні зміни в політиці теперішнього кремлівського керівництва „косметичними заходами". Він сказав, що лише постійний тиск зі сторони держав вільного світу може привести до серйозних зрушень в Совєтському Союзі в напрямі демократизації суспільства.

„Я схвалюю елементи лібералізації, які принесли свободу мені і іншим видатним вченим і представникам творчої інтелігенції, — сказав Ю Орлов. Однак за останній час в Совєтському Союзі були заарештовані понад 30 членів різних релігійних громад".

Орлов висловив думку, що було б добре, якби в Совєтському Союзі був випробований „югославський варіянт соціялізму". За словами Орлова, не зважаючи на те, що в Югославії така сама однопартійна система, населення цієї країни користується значно більшими правами, ніж совєтські громадяни. Орлов вважає, що лібералізація, яку проводить Міхаїл Горбачов, — це лише „загравання" з творчою і технічною інтелігенцією, яка потрібна режимові для проведення економічних перетворень в країні.

„Совєтський громадянин досі не має права на критику дій чи заяв уряду", — сказав Орлов.

ЗСА ВСТАНОВИЛИ ДИПЛОМАТИЧНІ ВІДНОСИНИ З МОНГОЛІЄЮ

Вашінґтон. — На короткій церемонії, що відбулася в протокольній залі Державного департаменту, державний секретар Джордж Шулц і представник Монголії в Організації Об'єднаних Націй Женденжін Нямду підписали угоду про встановлення дипломатичних відносин між двома країнами.

Виступаючи на церемонії підписання угоди, Ж. Нямду сказав, що не всі технічні деталі узгоджені, так що обмін амбасадорами відбудеться лише після додаткових консультацій.

Дж. Шулц відзначив, що Сполучені Стейти Америки і Монголію довгий час роз'єднували „значні бар'єри створені об'єктивними причинами або викликані штучно".

Відповідаючи на запитання, яку користь З'єднаним Стейтам принесе встановлення дипломатичних відносин з Монголією, заступник державного секретаря Гастон Сиґур заявив, що традиційно ЗСА прагнуть бути в добрих відносинах зі всіми державами світу.

Представник інституту Брукінгса Гаррі Гардінг висловив здогад, що З'єднані Стейти встановлять апаратуру прослухування в Улан Баторі, вперше діставши легальний доступ у величезну зону, розташовану між двома комуністичними надпотугами — Совєтським Союзом і Китаєм.

Американські урядові чинники давно говорили про можливість відкриття в Улан Баторі місії З'єднаних Стейтів. Досі Монголія була однією з шести країн, з якими З'єднані Стейти не мали дипломатичних відносин. Тепер таких країн залишилося п'ять — Албанія, В'єтнам, Іран, Лівія і Північна Корея.

В АМЕРИЦІ

ЧЛЕНИ ПАЛАТИ Репрезентантів і Сенату згодилися підписати закон, яким працівники залізниці Лонг Айленд, що страйкують вже другий тиждень мусять повернутися на 60 днів до праці для „охолодження" настроїв. Надіються, що Роналд Реґен підпише скоро цей закон, а тоді до 48 годин залізниця має бути знову у нормальній праці.

В СЕРЕДУ, 28-го січня ц.р., проминув рік часу від трагічної катастрофи міжпростірного корабля „Челленджер", що в 73 секунди після випуску з бази на Кейп Канаверал у Флориді розірвався у повітрі та при тому згинуло сім астронавтів. Цю сумну річницю відзначили в школах та на станціях НАСА з участю родин вбитих. Також промовляв по радіо з цієї нагоди Президент.

У В'ЯЗНИЦІ в Піттсбурґу вибухли заворушення серед в'язнів після того, як у будівлях появився вогонь і треба було евакувати в'язнів. Понад 200 членів спеціяльних поліційних відділів завели спокій та порядок, але в часі метушні і вогню, поранено трьох в'язничих сторожів, двох членів пожежної сторожі і 24 в'язнів.

ПАЛАТА РЕПРЕЗЕНТАНТІВ переголосувала великою більшістю голосів, щоб перенести 50 міл. дол. із призначеного на катастрофи бюджету на негайну допомогу для бездомних цієї зими, яка дошкулює загально холодом і сніговіями. Цим збільшено бюджет на 1987 рік для тих цілей до 70 міл. дол. Грошова допомога призначена для неприходових, добровільних організацій і федеральних, що занимаються бездомними.

ПОНАД 30,000 ентузіястів і приятелів футбольної дружини „Джаєнтс" зібралося у понеділок, 27-го січня ц.р., на великому стадіоні в Медовлендс в Ню Джерзі, щоб привітати цю переможну дружину. Не зважаючи на сильний мороз зібрані на майдані перебули там довгі години ранку, чекаючи полудня, коли губернатор стейту Ню Джерзі Томас Кейн привітав членів дружини „Джаєнтс" і вручив кожному золоту медалю.

ПОСАДНИК НЮ ЙОРКУ Едвард Кач закінчив перебування в Польщі побаченням в Ґданську з Лехом Валенсою, провідником „Солідарности" та носієм нагороди Нобеля. Визнаючи Л. Валенсу „величезною доброю силою", Кач запросив його до Ню Йорку. З Ґданська Е. Кач виїхав на три дні до Мадярщини, не маючи нагоди зустрітися із генералом Войцєхом Ярузельським, так як він того бажав. Речники уряду заявили, що така зустріч „не є можлива".

ЗАГАЛЬНИЙ СТРАХ перед поживою, яка має хемічні складники, є причиною, що в ЗСА зростає більше вимагання „природніх" м'ясив — з таких домашніх звір'ят, що їх не годували штучно гормонами і антибіотиками.

СВОБОДА SVOBODA
Український щоденник Ukrainian Daily
FOUNDED 1893
Svoboda USPS (50-420 ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays, and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302.
Tel.: (201) 451-2200
Subscription: 1 year — $40.00, 6 months — $22.00, 3 months — $12.00. UNA members 1 year — $15.00. Change of address — $1.00. Make check or money order payable to "Svoboda".
Second Class Postage paid at Jersey City, N.J.
Статті і дописи підписані авторами, не мусять відповідати поглядам Редакції. Редакція застерігає собі право в потребі виправляти і скорочувати надіслані матеріяли. Незамовлені матеріяли повертається тільки тоді, коли автор собі це виразно застеріг, долучивши заадресовану коверту з відповідною поштовою оплатою. — За зміст оголошень Редакція не відповідає.
Передплата на рік $40.00, на півроку — $22.00, на 3 місяці — $12.00. Для членів УНСоюзу $15.00 річно. За кожну зміну адреси — $1.00. Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".
P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Добрі вибори в Німеччині

Хоч Німецька Федеративна Республіка, коротко відома як Західня Німеччина, втратила поважну частину території на Заході у користь Франції, Бельгії і Голляндії та на сході у користь Польщі і Совєтського Союзу, і хоча німецьку націю поділено між вільну Західню Німеччину і комуністичну Східню, совєтського сателіта, все ж завдяки своєму географічному положенню в серці Европи, своєму таки 61-мільйоновому населенню та величезному економічному і промисловому потенціялові вона становить один з найперших чинників у міжнародному світі. Америка вела проти Німеччини двічі війну у цьому сторіччі і в Другій світовій війні покрила її своїми налетами буквально руїнами, проте нині Західня Німеччина є поруч із Англією найближчим і найвірнішим союзником Америки. Німеччина так відбудувалась з руїн, що це названо „німецьким чудом". Західня Німеччина прийняла кругло 10 мільйонів німецьких втікачів з колишнього Судетського Краю в Чехо-Словаччині та з країн, окупованих Польщею і Совєтським Союзом, у тих 10 мільйонів включила у свою економіку та дала їм не тільки притулок і заробіток, але й високий життєвий стандарт. Як член Атлантійського Союзу (НАТО) Західня Німеччина займає одно з найповажніших місць. Колишній президент Джан Кеннеді, відвідавши Західній Берлін, крикнув із західньої сторони берлінського „муру ганьби": „Іх бін айн берлінер" і свою солідарність з Західньою Німеччиною заявляє кожний американський президент, який відвідує цю зразково зорганізовану, впорядковану, з подивугідними чистими міськими вулицями, країну.

Тому не дивниця, що кожні парляментарні вибори в Західній Німеччині притягають пильну увагу зовнішнього світу. Першим славетним президентом Західної Німеччини після погрому, що її зазнав Третій Райх, був Конрад Аденауер, який знайшов рівного йому партнера в особі французького президента Шарля де Ґолля, з яким підписав пакт замирення і приязні. Соціял-демократи Віллі Брандт і Гельмут Шмідт були наступниками християнського демократа Аденауера. Від 1982 року канцлером став знову християнський демократ Гельмут Коль. У минулу неділю, 25-го січня 1987 року, відбулися нові парляментарні вибори, в яких знову виграли консервативні християнські демократи із канцлером Колем у проводі, дармащо втратили дещо мандатів у користь Вільної демократичної партії, з якими є в коаліції, та опозиційних соціялістів. Для Америки і всього вільного світу це добра подія, яка потверджує, що сучасні німці в масі зорієнтовані на Америку і ненавидять Москву, як свого найбільшого ворога.

Володимир Я-ів

ГОСПОДАРСЬКА КРИЗА В ПОЛЬЩІ

Сподівання польського громадянина, що після з'їзду Польської З'єдиненої Робітничої Партії (ПЗРП), який відбувся 30-го червня минулого року, і по II-у з'їзді „Загальне Польського Порозуміння Профспілкових Організацій (ОПЗЗ), що відбулося 26-го до 30-го листопада 1986 року, наступить повільна поступова ліквідація господарської кризи, не сповнилися. На жаль, треба ствердити, що криза продовжується, не зважаючи на запевнення уряду, що цього економічного ворога буде можна побороти. Твердження Войцеха Ярузельського, що господарська криза була вислідом помилок стратегії минулого десятиліття, яку хотіли використати вороги, щоб руками польського народу підірвати балянс сил в Европі є оперте на фальшивих політичних даних. Дійсним ворогом польського народу є соціялістична система совєтського зразка, яка силою стримує вияви польського народу жити в кращій системі-демократичній. Ця система нищить здобутки зліквідованої „Солідарности", яка боролась за краще завтра робітничої кляси, а уряд В. Ярузельського, щоб змінити свою владу покликав до життя на місце „Солідарности" нову профспілку, яка є знаряддям в руках уряду, виконуючи його постанови, що йдуть в некорисність робітничої кляси.

Щоденник „Газета Лубуска" орган (ПЗРП) в числі 231 з 2-го жовтня 1986 року інформує своїх читачів про це, що II-ий з'їзд „ОПЗЗ" буде вирішувати справи, які відносяться до структури організації, до цілей і завдань організації і до справи оборони інтересів робітничої кляси. Та оборона мала б полягати в тому, щоб прямувати до стримання інфляції, до втримання на відповідній висоті заробітні платні і до зрівноваження ринку послуг і подачі артикулів консумційних. Щоб ці життєві інтереси були зреалізовані, то треба буде збільшити національний прихід, який є конечно потрібний в поборюванні господарської кризи.

Проблему господарської кризи обговорюється теж у Варшавському тижневику „Тиґоднік Культуральни" в 40-числі з 5-го жовтня 1986 року, в якому інформується громадян про це, що група експертів опрацювала звідомлення, п. з. „Звідомлення про закордонне заборгування Польщі і дороги його поборення". В тому звідомленні подається різні засоби, якими можна буде, на їх думку, побороти цю глибоку економічну кризу. Експерти ПНР твердять, що Польща має можливість вийти з цього 31.3 більйонового заборгування — сума, що приблизно рівняється 40 відсоткам вартости національного приходу Польщі в 1985 році. При тому треба згадати, що Польща є найбільше заборгована країна у світі, та що кожний її громадянин був обтяжений в 1985 році сумою 36 долярів річно. На підставі деяких даних можна передбачити, що національний прихід не збільшився в 1986 році, і тому він у своїх наслідках може принести дальше продовження економічної кризи, яка приведе до деяких непередбачених змін на відтинку політичному, господарському і профспілковому.

Треба ствердити, що зв'язки колишніх противників Войцеха Ярузельського кінчаються, і хотяй на Кремлі не довіряють Польщі, то все ж таки довіряють В. Ярузельському, який має більше вільну руку в перепроваджені обмежених господарських реформ, які могли б причинитися до ліквідації цієї глибокої господарської кризи. Громадяни ПНР свідомі того, що теперішній уряд В. Ярузельського жадних позичок від західних держав не дістане до того часу, доки не змінить внутрішньої політики на відтинку політичному і господарському, і тому, з цього приводу збільшуться незадоволення серед молоді і робітництва.

Покищо В. Ярузельський далі змінює свій власний апарат влади, який має виконувати пляни розроблені державними плановиками, що є узгіднені з плянами Москви, та які йдуть в користь економіки польського народу. Коли він скінчить монтування свого апарату ніхто не знає, хоча час для нього і для його партії (ПЗРП) не працює. Можна з певністю сказати, що для нікого з них час не працює, бо є партією вимираючою без молоді, фактично без зміни, і тому тяжко буде такому тоталітарному урядові розв'язати проблему економічної кризи, якщо він не змінить своєї внутрішньої політики і не переведе обмежені реформи на відтинку господарському і політичному.

Причини кризи треба шукати не в помилках людей але в системі, яка понад сорок років нищить працю польського робітника і селянина. Соціялістична система совєтського зразка, є чортівською системою, яка нищить суспільно-громадські, культурні і господарські надбання кожної країни, яка попаде в їхню орбіту. На протязі понад 40 років уряди ПЛР не присвячували уваги до поступового знищення дуже важливо-

(Закінчення на стор. 3)

А. Альмог

ІЗРАЇЛЬ І СПРАВА ДЕМ'ЯНЮКА

Перед судовим процесом українця Івана Дем'янюка в Ізраїлі, перенесеного суддею тепер несподівано з 19-го січня 1987 року на 16-го лютого ц.р., ізраїльську пресу заповнює злива статтей, коментарів, вісток про українців і їхню здогадну співпрацю з нацистами. Є серед друкованого в Ізраїлі також, хоч їх дуже небагато, прихильні українцям матеріяли, як ось і оця стаття, яку помістив нещодавно російськомовний журнал „Круг" в Ізраїлі, і яку тут пропонуємо у перекладі Л. В-ої для читачів щоденника. — **Редакція.**

II.

Багатовіковий досвід людського існування виробив таку мудру категорію, як „строк давности" для злочину (термін задавнення), який передбачає у своїй основі, що людина зчасом може усвідомити вчинене нею і покаятися. Це випливає насправді з принципу гуманізму, на якому спирається уся сучасна цивілізація, але те, що категорія задавнености злочину не стосується до німецьких воєнних злочинців, це заслуга" у першу чергу Совєтського Союзу, дуже вміло і професійно ведучого гру на незагоєній рані жидівського народу і пам'яті багатьох мільйонів людських жертв.

Галас з приводу недавніх відвідин президентом Реґеном німецького военного кладовища в Бітбурзі, і та обставина, що в перших рядах протестуючих йшли представники всіх „прогресивних" сил — комуністи, соціялісти, гомосексуалісти, а навіть захисники людського довкілля, — лиш однозначно вказує на ту руку, що всім оцим диригувала. Можливо якраз тому в стінах „Яд Вашем" ані словом не згадується про загибель Міхоелса, Квітко і про „справу лікарів 1953 року". Ні слова не кажеться і про договір 1939 року поміж Сталіном і Гітлером, про договір, який став прологом загину мільйонів людей, що наступив по ньому.

Брунатний різновид національного соціялізму вмер остаточно, а гітлерівська його теорія виявила свою повну неспроможність, як і ленінсько-сталінська теорія побудови соціялізму в одній країні.

Цілком можливо, що Дем'янюк буде засуджений на страту, і скараний на смерть у цій же тюрмі, де у свій же час стратили Айхмана. Після Айхмана в Ізраїлі ні разу не скарали на смерть нікого, хоч формально смертна кара продовжує передбачатися ізраїльським законодавством за особливо тяжкі злочини. А втім, тяжкі і особливо тяжкі злочини доконувались з тих пір багаторазово. Терористи захоплювали як закладників дітей і по-звірячому убивали їх; відкривали вогонь (з вогнепальної зброї) у переповненій залі міжнародного летовища; підкладали бомби в публічних місцях і калічили там людей тільки тому, що ці люди жили в ізраїльській державі і були жидами. Іншими словами, — сьогоднішні злочинці керуються тими ж засадами, за якими Айхман і „Іван Грозний" відправляли своїх жертв у газові камери. Проте ні один із схоплених терористів не був страчений. Більш того, більшість із них у теперішній час звільнені в рамках тих чи інших обмінів. Самозрозуміло, що в перших лавах тих, хто протестує проти застосування кари на смерть до терористів, ідуть представники наших „прогресивних" сил. Відмову стосувати смертну кару до терористів, які чинили особливо тяжкий злочин, обґрунтовується порізному: від містично-романтичних мотивів (терористи, мовляв, ідуть на злочин в ім'я ідеї; вони готові умерти і тому введення смертної кари тільки посилить їх рішення), до чисто прагматичних (не буде на кого вимінювати наших полонених чи закладників). Інакше кажучи, за терористами явно розпізнається сила, якщо і не керуюча, то, принаймні, та, що унапрямлює, а зі силою належить рахуватися. Особливо ж на Близькому Сході. Але якщо за терористами стоїть певна сила, то за Дем'янюком — стоїть тільки його минуле, і в цьому Дем'янюк абсолютно беззахисний.

Інша справа, чи відіграє будь-яку ролю страта Дем'янюка у тому, щоб подібні переступи більше не повторювалися. Я впевнию, що ні. Навіть тричі воскреснутий і тричі повішений Менгеле не відверне повторення голокосту, якщо з неї не витягнуться вірні висновки. Не можна жити з тягарем минулого і будувати відносини з іншими народами, керуючись почуттям помсти. „Бухенвальдський Дзвін" („Бухенвальдський Набат") відтрашує привидів і примари, але не реальних злочинців. Шість мільйонів жидів, які загинули від нацистів, 60 мільйонів жертв різних народів на території Совєтського Союзу (що загинули з рук совєтів) — усі вони на сумлінні однотипних соціяльних систем, із яких одна сильніша сьогодні збереглася, а тому вона подібно небезпечніша, і це вона ставить своїм першочерговим завданням знищення ізраїльської держави.

З голокосту слід зробити висновки, а не музеї.

А через це прийшла пора „різати священних корів", бо в їхній тіні маскуються потвори без порівняння більш загрозливі від нацистських, і від успіху боротьби з ними залежить доля не тільки демократії, але й самого існування нашої держави.

З України про Україну

КРАСА НАРОДНОГО ОДЯГУ

У Музеї народної архітектури та побуту у Львові експонувалася виставка рисунків Ірини Карпинець „Кептарі українських Карпат". Ще будучи студенткою І. Карпинець захопилася одягом гуцулів. Щоб вивчити народне мистецтво, вона їздила в Карпати і змальовувала барвисті кептарі. На виставці експонувалися рисунки кептарів Івано-Франківської, Закарпатської і Чернівецької областей. Вони різні за кроєм, оздобленням, загальним кольоритом. В сучасному побуті кептарі поширені переважно в гірських районах і не витісняються там іншими видами одягу. У кептарях проявився тонкий мистецький смак українського народу. Вони є зразками того, як треба гарно й практично оздоблювати сучасний одяг, дбайливо використовуючи багатовіковий досвід майстрів народного декоративного мистецтва.

КОМПЛЕКС ЗДОРОВ'Я

На північній горбистій околиці Ужгороду є вулична під назвою Великокам'яна. Та незабаром назва цієї тихої вулиці стане відомою далеко за межами Закарпаття, бо саме там почалося будівництво лікарні, яку можна назвати унікальним комплексом охорони здоров'я. У новому медичному комплексі, застосовуючи останні досягнення науки, лікуватимуть хворих на бронхіяльну астму та інші алергічні недуги, а також людей із захворюванням серцево-судинної системи та органів травлення. Для цього будуть використовуватися камери штучного клімату і цілющої мінеральної води, запаси якої виявлено в різних місцях Закарпаття.

„ЧАРИ КОХАННЯ"

Київське видавництво „Молодь" здійснює унікальне видання — тритомну поетичну антологію про кохання. Її започатковано в 1984 році книгою „Пісні Купидона. Любовна поезія на Україні XVI — поч. XIX ст.". Недавно побачив світ другий том антології: „Чари кохання. Любовна лірика українських поетів XIX — поч. XX ст.". До книги увійшли кращі поетичні твори про кохання нової української літератури — вірші Івана Котляревського, Тараса Шевченка, Степана Руданського, Олени Пчілки, Івана Франка, Уляни Кравченко, Бориса Грінченка, Лесі Українки, багатьох інших поетів, а також твори невідомих авторів, переважно відомі в народі як пісні: „Там, де Ятрань круто в'ється", „Місяць на небі, зіроньки сяють" тощо. Представлені у збірці зразки інтимної лірики яскраво ілюструють розмаїття людських почувань. Багато з вміщених у книзі поезій є шедеврами світової інтимної лірики. Любовна лірика — це велике духовне багатство. Про це свідчить і те, що чимало творів літературних, авторських стали улюбленими в народі і виконуються як пісні та романси. А попереду у читачів зустріч з третім томом антології — любовною лірикою сучасних українських поетів.

РОБІТНИЧИЙ ЦИРК

Великою популярністю у жителів Олександрії на Кіровоградщині користується самодіяльний народний цирк „Юність". Створений кілька років тому, цей невеликий аматорський гурток виріс у велику студію з власною ареною і навчальною клясою. Минуло небагато часу, а колектив досяг уже значних успіхів. З програмами „Весела арена", „Серця молодих" аматори цирку побували у Чернівцях, Ворошиловграді та інших містах України. Сьогодні в студії, крім робітників багатьох підприємств міста, виступають також учні шкіл і середніх спеціяльних навчальних закладів, культпрацівники, всі ті, хто любить циркове мистецтво. У вільний від праці час вони не тільки освоюють нову програму, але й власноручно виготовляють барвисті костюми, складне циркове обладнання.

ЛІСОВІ ПЛЕСА

Кожний край має свою прикмету, свій неповторний куточок природи, якого більш ніде не можна зустріти на нашій планеті. То гордість і ніби візитівка тамтешніх людей. І в хліборобів Бережанського району на Тернопільщині є своє, так би мовити, казкове Ельдорадо — лісові крутосхили урочища Малинівка, де дзюрчать джерела, чисті, мов дитячі голоси. Вони щедро живлять рослинність і немов скликають до себе звідусіль і диких тварин і птахів. Природолюби створили на крутосхилах сільський заповідник. Збільшилося тут вепрів і кіз. Уже розгулюють на галявинах фазани, яких спеціяльно привезли сюди.

В'ЄТНАМСЬКА АРТИЛЕРІЯ обстріляла з території Камбоджі розміщений в Таїланді табір камбоджійських втікачів. П'ятеро осіб були тяжко поранені і доставлені в шпиталь. Обстріл табору, який знаходиться в кількох милях від таїляндсько-камбоджійського кордону, стався після запеклого бою в Камбоджі між в'єтнамськими окупантами і камбоджійськими повстанцями, які борються як з окупантами, так і з маріонетковим урядом країни. Як повідомляє пресове агентство ЮПІ, в таборі для втікачів перебуває біля 140,000 осіб.

Микола Панченко

ПРО ПРИКЛАДНОГО СВЯЩЕНИКА

В цей час, як ми з великим піднятим приготовляємося відзначити 1000-ліття офіційного прийняття християнської віри Україною-Руссю на чолі з великим князем св. Володимиром у 988 році, хочу згадати „не злим тихим словом" отця Нестора Головка. Він був одним із тих, хто причинився до затримання християнської віри в душах українського народу ціною свого життя, ідучи на муки і страту. Це було в ті найтяжчі часи поневолення, створеного найгрізнішими ворогами України — большевиками.

Україні — по своєй природі свободолюбиві і богобоязливі, переживають і досі окупацію, що почалася з упадком Української Держави в 1920-их роках. Не одиниці, а сотні — не тисячі, а великі мільйони українських душ згинуло від розстрілів і штучного голоду, створеного московсько-большевицькими наїзниками. Ці наші мученики померли лише тому, що вони були українцями і мали в своїх серцях Бога. Їхнє змагання, жертвенність і віра є подібні до тих, що їх виявили перші християни ще з римських часів. Тепер і тоді окремі особи випромінювали свою надзвичайну віддавність і сміливість на службі Богові ціною тілесних мук та втратою життя. Таким святим мучеником залишився у моїй пам'яті з раннього дитинства отець Нестор Головко з Тиофилівки, села в сусідстві Джулинок, Джулинського району, Вінницької області, в південному закутку Поділля, приблизно 30 кілометрів на південний захід від міста Умані.

Це було під час і після страшного голодомору 1932-33 років. Голодомор був смертельною пімстою большевиків, російських та інших зайдів над хліборобами-селянами.

Десь від початку 1929 року всі церкви в Україні були позакривані, знівечені, порозвалювані. Хрести і святощі знищені, навіть мідні дзвони позабирані, бо в них було трохи срібла. Будівлі святинь перетворені були на шинки, клюби розпусти і безбожництва, або в найліпшому випадку —на склади бараболі, капусти або якогось збіжжя. Священики і ті миряни, що активно обстоювали своє право на молитву в Божих храмах, були теж знищені або запроторені на Соловки чи в сніги Сибіру, звідкіля не було повороту. Там у наперед придуманих для них муках, умирали вони, як і тисячі-мільйони українських хліборобів-селян.

У моїй околиці — пригадую — залишився якимось чудом оцей немічний старенький священик, без церкви і притулку, теж вигнаний із своєї хати. Жив він на чиїсь ласці в приймах, у закутку села.

Я, як кожна дитина — був дуже спостережливий, не пропускав жодного слова, про все важливе в житті мого довкілля. Мене насторожували притаєнні розмови між моїми, вже тепер покійними, матір'ю, сестрами, моїми тітками та іншими жінками. Вони вели розмову про отця Нестора Головка. Мені було цікаво знати, де і коли можна до нього піти у духовних потребах. Він був єдиним священиком у тій околиці Поділля. Мої батьки про нього знали і передавали усім сусідам, що потребували опіки духовника.

Мені було шість-сім років у той час, коли отця Головка забрали на муки. Але постать того отця, сила його віри була такою могучою, що опанувала все моє дитяче єство. А сам отець виріс у моїй уяві непомірно, та й Тиофилівка лишилась для мене через того отця Богом обраним місцем на всю Україну.

Це була і віра, що якась непереможна сила наглядає за нами і колись, в одну мить, оборонить нас. Я вірив — відкриється ще небо блакитною річкою і в нашій церкві знову відправлятиметься.

Пригадую, що коли большевицькі нехристи забрали з церкви святощі, меншої золотої чаші бракувало, і те їх дуже лютило. Кілька людей із села що були близькі до церковних справ тоді забрано й знищено під замітом скриття золотої чаші. І ось ця золота чаша, після страхіття голодомору 1932-1933 років, збереглася у когось в селі й повернулася до церкви для святого Причастя під час Другої світової війни, коли німецькі війська відібрали були на короткий час нашу землю від совєтів і не перешкоджали нам уживати церкву для Служб Божих.

Світла постать отця Головка з'являється мені і тепер, коли я на самоті, переживаючи якийнебудь неспокій, закриваю очі й лину в часи мого дитинства. Тоді бачу перед собою нашу церкву серед мого рідного села, і пливу тією блакитною річкою, що вливається через відкриті церковні двері і лине просто в блакитне небо...

Отець Нестор Головко загинув за віру в Бога і за духову службу своєму народові, бо був добрим душпастирем. Чи він хрестив новонароджених дітей, чи причащав вірних, чи ховав покійних, чи святив Великодню паску, — він був Христовим апостолом.

Пригадую, як три учні з дев'ятої кляси зібрались у моїх батьків у сінях у Великодню суботу і розпитували, як добратись до того священика, що буде правити Великодню Службу Божу. Вони хотіли той перший раз у житті бути свідками такої великої події. Мама моя подбала, щоб вони пішли до Тиофилівки, хоч дуже боялась, щоб хтось збоку не дізнався про їхній задум: вони були б покарані в школі і це їм пошкодило б на все життя. Подорож учням, на щастя, вдалася без жадних пригод.

Пригадую і християни. Новонароджену дитину закутували і куми — хрищені батьки, серед ночі вирушали в дорогу навпростець через поля шукати нашого таємничого священика. Наступного ранку на обличчях своїх рідних і сусідів я спостерігав якусь радісну ознаку перемоги та душевного задоволення, — дитину охрищено і це було світлою подією і сповненням обов'язку життя, а будні ставали святом.

Радість наша теж посилювалась, коли проминула ніч, а батько наш ще був з нами. Кожної ночі до тюрми забирали батьків, чи синів з кількох родин села. Було то так: опівночі приїжджало чорне авто і забирало сина, чоловіка, батька, котрі вже ніколи не поверталися і ніхто не знав, де вони і що з ними.

Але й серед того життєвого пекла, була радість, а в центрі її — був отець Нестор. Ми боялися навіть подумати, що буде з нами, коли однієї ночі прийдуть „гепеушники" — душогубники ҐПУ-НКВД, як їх тоді називали, і заберуть нашого єдиного священика.

Зближався Великдень. Мама приготовляла печиво з тієї білої муки, що її цілий рік берегли в череп'яній посудині, макітрі чи глечику якраз на те, щоб щось спекти на Воскресіння.

Ту білу і золоту, як сонце, паску з кількома крашанками і писанками, замотували обережно і кудись несли, — неначе дитину до хрищення, несли її святити.

В моїй пам'яті закарбувалося два чи три таких випадків. Я аж пізніше, коли отця Нестора Головка вже не стало, — бо його таки забрали безповоротно однієї ночі, — згадав про це.

У Великодню Суботу, вночі проти Великодня, носили паски в Тиофилівку до отця Головка святити при кінці Служби Божої, котру він там у таємничій криївці чи в чиїйсь хаті правив, сповіщаючи вірних, що Христос Воскрес. Ми відповідали: „Воістину Воскрес!"

По Службі Божій, при сході сонця, всі розголювалися посвяченою паскою з великим піднесенням. Тоді мамина молодша сестра взяла мене зі собою і ми пішли в село, щоб пройтися біля церкви, хоч і замкнутій, і привітатися з іншими людьми тим радісним „Христос Воскрес!"

Ми перейшли навпростець через поле і увійшли в село біля ставка, минувши гребліо. На горбку стояла наша церква. Навколо церкви були діти з жінками, але церква так, як і перше, була зачинена, тільки хрест на її куполі променів у сяйві сонця. Тітка зупинилася перед воротьми навпроти входу, перехрестилася і прошепотіла молитву. Тоді прикляхнула до мене, взяла мою руку і мою рукою хрестила мене. Це і був мій перший „катехизм". Кілька жінок прийшли до нас. і моя тітка з ними теж привіталася з радістю „Христос Воскрес!" — „Воістину Воскрес!"

Для мене це був перший свідомий Великдень. День був сонячний і така гарна і щедра весна: все цвіло, особливо вишні. В повітрі щось співало і дзвеніло, чи були то жайворонки, чи була та радість Христової перемоги життя над смертю?! Було те давно-давно... А потім не стало Великодня, не стало і серед нас самого отця Головка: того ж року забрали його арештантським автом серед ночі. І знаю я, що він з тюрми не повернувся...

Але чи справді так? Були випадки згодом серед мирян — парафіян отця, коли оповідалося, що та чи інша дуже хвора людина перед смертю таки отримала Святе Причастя від таємничого отця. То малу дитину охрестив

(Закінчення на стор. 3)

Конференція Реґіонального Комітету Львова й околиці

відбудеться

в неділю, 1-го лютого 1987 р., о год. 2-ій по пол. в залі Наукового Т-ва ім. Шевченка в Ню Йорку
63 Четверта Авеню

НА ПОРЯДКУ НАРАД:

1. Оформлення громадського комітету для видання книги про Львів.
2. Обговорення пляну й методи праці над приготуванням збірника.

Запрошуємо колишніх Львов'ян і Всіх, кому дорогий Львів, як культурно-політичний осередок Західньої України.

За УПРАВУ КРДП:

Д-р Василь Лев
голова

Мґр Микола Турецький
секретар

Екзекутива Української Американської Координаційної Ради

повідомляє, що

дня **14-го лютого 1987 р., о год. 10:00 ранку**

відбудеться

СПІЛЬНЕ ЗАСІДАННЯ ЕКЗЕКУТИВИ та КРАЙОВОЇ РАДИ УАКРади

в приміщенні

Українського Народного Дому
142 Друга Авеню в Ню Йорку, Н. Й.

У програмі:
1. Звіти Екзекутиви
2. Вибір Управи Краєвої Ради
3. Затвердження пляну праці

Складові організації і відділи УАКРади мусять прислати своїх представників.

Екзекутива УАКРади

РІЧНІ ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ ФЕДЕРАЛЬНОЇ КРЕДИТОВОЇ КООПЕРАТИВИ „САМОПОМІЧ" в Джерзі Ситі, Н. Дж.

відбудуться

дня 22-го лютого 1987 року

в залі

УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО ДОМУ
90-96 Fleet Street, Jersey City, N. J.
Початок в год. 3-ій по полудні

•

Запрошуємо усіх Членів нашої Кредитової Кооперативи до участи в Загальних зборах.

ДИРЕКЦІЯ

SELF RELIANCE (J.C.)
FEDERAL CREDIT UNION
558 Summit Avenue ■ Jersey City, N. J. 07306

Гості...

(Закінчення зі стор. 1)

М. Цюрак (справа) з І. Йовиком в редакції.

його розвитком і раділи його перекладницьким успіхам. Тепер, при відвідинах у „Свободі", виявилося, що Ю. Ткач зовсім не пішов у напрямі літератури і закінчив університет в Мелборні з дипломом інженера-електрика, а видавання книжок і переклади це його „гоббі". Він признає, що молодим хлопцем писав і його оповідання друкувалися в наших журналах, але тоді саме захоплений українською літературою ствердив, що про багатьох добрих українських письменників у вільному світі не чули та їх не читали і він, закинувши власне писання, рішив посвятитися перекладній літературі та перевиданні цінних творів.

Його дотеперішнє життя це дивне пов'язання літератури з інженерією.

Вже працюючи інженером він заложив своє видавництво п.н. „Байда" в 1978 році та вже рік пізніше покинув фахову працю, залишаючись перекладачем і видавцем. Два роки жив у Торонто, де працював лише перекладачем, але відтак побачив, що невдячна в українській спільноті літературно-видавнича праця не вистачає навіть на прожиток. То ж повернувся до звання інженера в Австралії а вечорами і на кінець тижня він знову перекидається у перекладача і видавця.

Запитуємо про його дотеперішній досвід із видавання книжок і він вияснює, що випускає їх звичайно у накладі 2,000 коли це переклад на англійську мову, а 1,000 коли це книжка україномовна. В загальному каже, що книжки його видавництва не лежать у нього на полицях, але біда в тому, що відборці за них не розраховуються. Це саме й причина його відвідин на американському континенті, де він пробує в особистих зустрічах в Канаді та ЗСА дістати бодай частину залеглостей за розіслані книжки.

Ю. Ткач, що відвідав „Свободу" із своєю співробітницею Оленою Когут, яка ілюструє його видання, розповідає про ряд труднощів з перекладами та виданнями, які він цілий час мусить поборювати. Це проблеми не лише фінансові, але також дозволу на переклади з СССР, які дістати дуже важко, це ілюстрування та інші технічні ускладнення. Ми підкреслюємо дбайливість у технічному оформленні останньої книжки його видавництва, „Історії українського строю" в англійській мові з рисунками відомої мисткині Христі Сеньків та прегарними кольоровими вкладками.

Не менше приваблива маленька книжечка для дітей з кольоровими рисунками п. н. „Українська азбука". А наш гість нам підказує, що має вже готову до друку книжку в англійській мові про українські музичні інструменти та другу книжечку для дітей в українській мові.

Усі книжки видавництва „Байда" можна замовляти також тут в ЗСА, інформує нас Ю. Ткач, і подає адресу: JAF Box 7791 Cataract Press New York, N.Y.10116.

У нашій розмові з молодим ентузіястом української книжки довідуємося, що він свого часу друкував деякі свої книжки у саме другого гостя з Австралії, видавця Миколи Цюрака, що має в Аделяйді одиноку на терені Австралії приватну українську друкарню п.н. „Книга". І тут знову при відвідинах М. Цюрака довідуємося, що це друкарня, якої робітник є в одній особі і власник М. Цюрак. Він студіював право, в Австралії спершу працював бібліотекарем, а щойно коли пішов на емеритуру, пізнавши друкарське ремесло, заложив друкарню, де працює залюбки, виконуючи різні праці та друкуючи українські книжки не на заробіток, а на потребу. Дивне, слухати сьогодні розповіді людини, що друкує книжки такі, які комерційно не оплачуються і з яких не можна мати заробітку.

Його девіза: хай буде видруковане й залишиться, може комусь знадобиться за 50 чи 100 років. З того приводу і видав недавно М. Яворського „Нарис історії України" та готується видати її другий том.

В його друкарні появилися пластовий співанник, праця мґра О. Монцібовича, різні спомини та інші цікаві книжки.

Справді треба бути ентузіястом української книжки, щоб виконувати такі праці з любови до українського друкованого слова, а не з інших причин.

Це саме любов до книжки бажання пропаґувати її серед своїх та чужих читачів це той спільний знаменник, що лучить наших двох видавців з далекої Австралії. А для нас, журналістів, які також належать до цієї дивної касти людей, яким українське друковане слово так дороге — ентузіязм видавців з Австралії це теплий вітер у холодному зматеріялізованому американському підсонні.

У Гарварді...

(Закінчення зі стор. 1)

люру чи Бандеру. Нема в Польщі добрих книжок про історію України, так що трудно навіть українцям здобувати знання. Якщо українці на Заході хочуть допомогти українцям у Польщі, вони повинні їх спроваджувати сюди на студії, щоб могли вернутись назад із знанням про свою історію, і з підготовою до ролі провідників".

Щодо дразливої справи кордону між Польщею та Україною , М. Козловскі сказав: „Думаю, що ця проблема розв'язана назавжди. Хоч кордон, визначений Сталіном був несправедливий та арбітрарний і нарушував міжнародне право, це найкращий кордон, якого можна було б собі забажати, і нове покоління уважає його природнім. У підпіллі, у незалежному польському суспільстві, панує стовідсоткова згода, що існуючий східній кордон Польщі найкращий із можливих. Три роки тому головні підпільні організації підписали документ, стверджуючи, що уважають цей кордон остаточним".

Останнім доповідачем минулого року в серії доповідей на семінарі Українського Наукового Інституту був д-р Іван Коропецький професор економії в Темпл університеті, який говорив 18-го грудня про „Періоди економічної історії України".

Господарська...

Закінчення зі стор. 2.

го в економіці країни чинника, яким є своїми послугами ремісництво. Можна ствердити на підставі звідомлень режимової преси, що деякі фахи зовсім зникають, а їх брак відчувається дуже сильно в господарстві країни. В щоденнику „Газета Лубуска" появляються звідомлення голів міських, як теж сільських громад, в яких інформується їх членів про стан господарський в їхній громаді, в тому на відтинку послуг, які в житті спільноти є необхідними. Заклики режимної преси, щоб молодь виучувала ремесло не впливають на молодь, яка уважає, що соціялістична система совєтського зразка є ворогом їхнього народу. Наслідки такого оправданого ставлення негативно впливають на господарку країни.

Сучасна молодь у ПНР є заінтересована в тому, щоб жити на своїй батьківщині по-людськи, так як живе молодь країн західнього світу із своїми демократичними системами. Ця молодь і робітництво бореться за свої, людські права, за звільнення свого народу від тоталітарного режиму, який продовжує нищити господарку країни зненавидженою системою совєтського зразка. Тепер в Польщі зарисовуються дві концепції боротьби за свободу: поміркована, яку репрезентує Церква і Рада „Солідарности" і радикальна, яку очолює ліберально-демократична партія „Незалежносьць" в підпіллі. Поміркована опозиція уважає, що треба говорити з урядом, і не тратить надії на можливість якогось порозуміння з урядом В. Ярузельського, щоб добитися частинних уступок на відтинку політичної свободи. Диктаторський режим В. Ярузельського таку концепцію підтримує, вміло розіграючи старою альтернативою, або уряд генерала або совєтська окупація Польщі.

Ліберальні кола в Польщі, в тому найвпливовіша організація — Польська Церква, вибирають першу альтернативу, боротьбу в рамках сучасного режиму за політичні свободи. Радикальна політична опозиція в тому, в першу чергу молодь, яка гуртується в підпільних організаціях таких, як „Незалежносьць" уважає, що залежність режиму від Москви є так велика, що такі надії на лібералізацію в Польщі є нереальні, і тому трева діяти в напрямі майбутнього повалення комуністичного уряду в Польщі. В тому напрямку працюють й інші підпільні організації, які уважають, що без реформ на відтинку політичної структури не можна сподіватись реформ на відтинку господарському, які конче потрібні, щоб можна було поступово приступити до ліквідації кризи, яка нищить господарку країни.

У ЛМКЛЮБІ Т. ТЕРЕН-ЮСЬКІВ ГОВОРИТИМЕ НА ТЕМУ НАРОДНИХ ПІСЕНЬ

Ню Йорк. — Із Літературно-Мистецького Клюбу повідомляють, що в п'ятницю, 30-го січня ц.р., о год. 7-ій вечора, тут при 136 Друга авеню, Теодор Терен-Юськів коментуватиме до теми „Наші унікальні щедрівки і російсько - большевицька цензура". Присутні будуть мати змогу послухати досконалий спів цих українських народних перлин в обробці К. Стеценка, з рідкісної платівки камерного хору ім. Б. Лятошинського з Києва.

У СОРОКОВИЙ ДЕНЬ СМЕРТИ
нашої Найдорожчої
МАМИ І БАБУНІ

бл. п.

Ольги Качмарської

будуть відправлені

СЛУЖБИ БОЖІ

в середу, 4-го лютого 1987 року

в УКЦерквах:

св. Юра, Ню Йорк, 9-та ранку
св. Духа, Бруклин, Н. Й., 7:30 ранку
Чесного Хреста, Асторія, Н. Й., 8-ма ранку
св. Михаїла, Йонкерс, Н. Й., 8-ма ранку

в неділю, 8-го лютого 1987 р.
в УКЦеркві Пресвятої Трійці, Вашінґтон, Д. К.
о год. 11:30 ранку

Про молитви просять:
дочка — ГАЛЯ і
син — ОРЕСТ з родинами

ПОДЯКА

З Волі Всевишнього відійшла у Вічність
24-го листопада 1986 року
наша Дорогенька
МАМА, БАБЦЯ І ПРАБАБЦЯ

бл. п.

АННА ІВАНИЦЬКА

Цією дорогою складаємо подяку усім, хто в часі нашого смутку і болю по втраті Найдорожчої нам Особи, виявили так багато серця та висловили свої особисті, листовні і телефонічно співчуття.

Щира подяка за Святі Служби Божі, чудові квіти і за пожертви на різні цілі.

Щира подяка Всеч. Отцям з собору свв. Володимира й Ольги в Чикаґо, о. Миронові Панчукові за відслуження Парастасу і за похоронні відправи в церкві та відпровадження Покійної нашої Мами на цвинтар св. Миколая у Чикаґо, де похована біля своєї донечки сл. п. Марії та трьох внучат. Дякуємо усім, що взяли участь в похоронних відправах, а особливо членкиням Українського Золотого Хреста. Дякуємо похоронному заведенню Музика і Син за християнське переведення похорону.

В пам'ять Покійної зложили:

На Святі Служби Божі: Стефанія і Володимир Чорнодольські, Р. Л. Романишин, Р. Н. Сокольські, Анна Крук, Соломея Кавка, М. Литвин, Наталія Яворська, М. Мухаль, Ярослава Крук.

На поміч українцям в Бразилії через Український Золотий Хрест: д-р Р. і Г. Сосенко $100, д-р П. Демус $50, В. Я. Ястремські $20, О. і Ю. Яримович $20, О. і І. Гарасовські $20, Ореста Яримович $20.

На оборону доброго імени українців: д-р М. А. Панчишин $15, Ст. Мерза $10, М. і Ю. Кавка $20, Мирон і Марія Сітницькі $25.

На церкву Пречистої Діви Марії в Норт Порт, Фльорида: Мирон і Марія Грамяки $50.

На Український Осередок св. Андрія в Норт Порт, Фльорида: Марія Стефанишин $20.

На виховання священиків в Ґлен Ков, Н. Й.: Стефанія Пешко.

Сердечна подяка о. митр. Т. Форостиеві і п. Ґреськові за Поминальні Святі Служби Божі в Норт Порт, Фльорида, Отцям з собору свв. Володимира й Ольги в Чикаґо, з церкви св. Юра в Ню Йорку, в Люрді — Франція, в Римі, Арґентині, Бразилії і в Польщі.

Якщо через недогляд когось ми пропустили, просимо вибачення. Всім жертводавцям наша щира подяка.

РОДИНА

Про прикладного...

Закінчення зі стор. 2

невідомий священик, що дуже схожий був на отця Нестора... Чи це в дійсності ставалося, чи здавалося такому недужому, що його прийшов провести з долини сліз до кращого життя у засвітах улюблений панотець? Чи дійсно приходив хрестити дітей? — ніхто не знає. Не знаю і я. Нехай же цей спогад про ревного священика і великомученика отця Нестора Головка буде невеличкою китицею квітів і щирою молитвою над його невідомою могилою. Такі душпастирі, як він, заслуговують на те, щоб їх згадати, хоч минуло відтоді багато-багато років. Заслуг отця Нестора, мученика за Христову віру, для України не зміряти.

У ЧЕТВЕРТУ СУМНУ
І НЕВИМОВНО БОЛЮЧУ
РІЧНИЦЮ,
як з Волі Божої
відійшов у Вічність
мій Дорогий ніколи
Незабутній
ЧОЛОВІК

бл. п. проф.

САМІЙЛО П. МУХИН (Семен Пилипович)

буде відправлена

ПАНАХИДА

в українській православній катедрі
св. Володимира в Торонто, Канада
при 404 Bathurst Street

в неділю, 1-го лютого 1987 року

Про молитви за спокій душі Покійного просить
дружина МАРІЯ

ПОДЯКА

В 25-річчя переходу до щасливої вічности нашого Найдорожчого Батька, Дідуня і Прадідуня, кол. посла — члена Перляментарної Репрезентації, визначного церковного, громадського, політичного й культурно-освітнього діяча, політичного в'язня усіх трьох окупацій, визначного кооператора, сибірського засланця-ісповідника віри

бл. п. о. крилошанинові

Михайла Ганушевського

та

в першу річницю відходу в щасливу вічність
нашої Найдорожчої Мами, Бабуні і Прабабуні,
церковної і громадської діячки, сибірської засланки

бл. п.

Ірени з Горникевичів Ганушевської

відправляться

ЗАУПОКІЙНІ СВЯТІ ЛІТУРГІЇ з ПАНАХИДАМИ

від 7-9-го лютого 1987 р.
в місцях поселення їхніх дітей, внуків та їхніх родин.

Нехай рідна земля буде легкою нашим Дорогим і незабутнім Батькам, а пам'ять про них нехай буде вічною у Бога і в людей.

Всім добродіям, що склали свої щедрі пожертви на Служби Божі та різні добродійні цілі за спокій душ наших Найдорожчих Батьків нехай Добрий Господь нагородить сторицею.

Найщирішу подяку всім жертводавцям складають

ДІТИ, ВНУКИ І ПРАВНУКИ

Ділимося сумною вісткою з Приятелями і Знайомими,
що 27-го січня 1987 р. помер несподівано
на 80-му році життя

бл. п.

ВОЛОДИМИР КОРОЛИК

ПАНАХИДИ будуть відправлені в четвер, 29-го січня і в п'ятницю, 30-го січня 1987 р. о год. 7-ій веч. в похоронному заведенні Quinn Thos M. and Sons, Inc., 35-20 Broadway, Astoria, N.Y.

ПОХОРОН в суботу, 31-го січня 1987 р. о год. 9:30 ранку в церкві св. Юра в Ню Йорку, а опісля на український православний цвинтар св. Андрія в Бавнд Бруку, Н. Дж.

В глибокому смутку

ПРИЯТЕЛІ

Об'єднання Мистців Української Сцени

в смутку повідомляє театральну Родину, Приятелів,
Знайомих та Українську Громаду,
що дня 27-го січня 1987 р. несподівано відійшов у Вічність
член нашого Об'єднання ОМУС-у відомий і заслужений
актор Українських Театрів в Західній Україні та на еміґрації,
Німеччині, Австрії і США,
народжений в Бориславі, пов. Дрогобич

сл. п. актор

ВОЛОДИМИР КОРОЛИК

ПАНАХИДИ будуть відправлені в четвер, 29-го і п'ятницю, 30-го січня 1987 р. в похоронному заведенні Quinn Thos M. and Sons, Inc., 35-20 Broadway, Astoria, N.Y.

ПОХОРОН у суботу, 31-го січня 1987 р. з церкви св. Юра в Ню Йорку, о год. 9:30 ранку, відтак на український православний цвинтар св. Андрія в Бавнд Бруку, Н. Дж.

В смутку —

Управа ОМУС-у

ФРАНЦУЗЬКА КУХНЯ славиться на весь світ. Та останнім часом паризькі ресторани відвідує дедалі менше багатих чужинців. Клієнти з тугими гаманцями вже покуштували багато страв у З'єднаних Стейтах Америки або в Японії. Справа в тому, що кулінари з цих країн часто крадуть рецепти французьких колег. Щоб зберегти свої „авторські права", французькі кухарі недавно об'єдналися в асоціацію. Тепер в меню поряд із назвою страви стоїть прізвище „автора", що розробив рецепт.

Різдвяний концерт в Ірвінгтоні

Ірвінгтон, Н. Дж. (А. Дом.). — Заходами української православної парафії св. Тройці в Ірвінгтоні, Н. Дж., у неділю, 11-го січня 1987 року, відбувся різдвяний концерт колядок і щедрівок.

Після Служби Божої, яку відправив парох Сергій Непріль, виголосивши відповідну проповідь про народження Ісуса Христа та про наші звичаї в Україні та поза Україною.

У вщерть виповненій церковній залі парафіянами та прибулими з околиць, о. С. Непріль заінтонував „Отче Наш" та колядку „Бог Предвічний", які відспівали всі присутні вставши з місць.

Святочний різдвяний кон церт відкрив диригент церковного хору ім. Д. Бортнянського при Церкві св. Тройці інж. Д. Олійник теплими словами, спогадами про минуле і полинув далеко думками в Україну, згадавши минуле, колядок та щедрівок та співи хорів в різдвяний період. Порівняв минуле з сучасним, що все таки ми тут далеко від рідного краю ще плекаємо і будемо плекати наші різдвяні звичаї, обичаї та традиції нашого народу в ці так величаві як колись і тепер Різдвяні Свята.

З черги хор ім. Бортнянського проспівав: „З нами Бог" — музика Д. Бортнянського, а маленька Лариса Ґумовська продеклямувала віршик „У Різдвяну Ніч". В дальшому хор проспівав „Бог Предвічний", музика — С. Людкевича, „Ой, видить Бог" — музика о. К. Стеценка, „Дивная новина" — музика о. К. Стеценка, „В полі, полі плужок оре" — музика о. К. Стеценка, „На йорданській річці" — музика о. К. Стеценка, та на кінець „Тиха ніч, свята ніч" — музика Ф. Ґрубера, в якій сольоспів виконав проф. Рафаїл Венке.

На закінчення різдвяного концерту голова парафіяльного уряду Борис Процюк подякував дириґентові хору та хористам за так гарне звеличання різдвяного періоду в нашій маленькій, але теплій церковці, як рівнож подякував всім присутнім парафіянам та прибулим з околиць гостям.

О. С. Непріль поблагословив дари, які приготовило сестрицтво св. Покрови при церкві св. Троці та провів молитву. При смачній традиційній куті присутні ділилися своїми давніми спогадами з України та сучасними.

На закінчення о. парох закрив молитвою цю велику Різдвяну зустріч та Концерт Колядок та щедрівок.

Хор ім. Д. Бортнянського при церкві св. Тройці в Ірвінгтоні під орудою інж. Д. Олійника.

Мирон Сурмач—пасічник

При 169 Вест Седл Ривер Ровд, у Седл Ривер, Н. Дж., живе на своїй двоакровій „Сурмачівці" Мирон Сурмач, якому недавно сповнилося 94 роки, досвідчений пасічник, якого постійно відвідує шкільна дітвора і дорослі, щоб запізнатися з пасічництвом й бджолами. Його сусідом є колишній президент З'єднаних Стейтів Америки Ричард Ніксон, з яким він нав'язав контакт, посилаючи йому мед зі своєї пасіки.

Вичерпні статті про бджільництво пера М. Сурмача зустрічаємо з його знімками у таких американських публікаціях: „Sky Climbers. A Talk with a Beekeeper", „The Scribner Anthology for young People", „Ride the Sunrise" і „North Jersey Record". У багатьох статтях дочка Сурмача, Славка, дала докладний опис українських писанок з її мистецьким оформленням. Обоє вони постійно підкреслюють своє українське походження.

Першим вченим бджолярем на европейському континенті був вихованець Києво-Могилянської академії Петро Прокопович, який першим у світі винайшов рамковий вулик (1814 р.). У совєтській публікації „П. И. Прокоповіч. Ізбраннис статьї по пчеловодству, Москва, 1960 р., читаємо: „Великий український народний поет, художник і революціонер Т. Г. Шевченко, будучи в травні 1843-го року в тих історичних місцях, де він робив записки двору Розумовського, відвідав хутір Прокоповича у Пальчиках і оглядав його народну школу. Про це Шевченко згадував такими словами: „...там, коло Батурина живе наш великий пасічник Прокопович". Ця перша в Европі школа пасічництва Петра Прокоповича випустила ряд знавців чистої обробки меду, бо до того часу, щоб добути мед, закурювано дупло, вбиваючи бджіл, і брудний мед видушували до посудини. Українського винахідника вулика з рухомими рамками нагороджено кількома медалями.

Наш пасічних Мирон Сурмач у своїй пасіці застосовує систему Прокоповича. Життєвий шлях Мирона Сурмача не почався від пасічництва. Після свого приїзду до ЗСА в 1912 році він працював фабричним робітником, у копальнях, провадив українську радіопрограму в Ню Йорку, а також довгі роки книгарню „Сурму" на 7-ій вулиці в Ню Йорку, яку тепер веде його син Мирон Сурмач, молодший. Книгарня є знана у цілому світі не тільки з продажу книжок і української преси, але й меду з пасіки Сурмача.

Пасічник М. Сурмач

В розмові зі Сурмачем-сеньйором автор цих рядків довідався, що його стан здоров'я кращий, як був 10 років тому. Він провадить спартанське життя, споживає щодня багато свіжої ярини зі свого городу й п'є мед. Ніколи не курив і не вживав алькогольних напитків. І так він дожив старшого віку, бо зараз йому 94 роки. Він хотів би „дотягти" до 100, а решта, як Бог дасть.

Кожного року біля 35 груп школярів з Ню Джерзі й Ню Йорку відвідують „Сурмачівку", де він розповідає їм про пасічництво й бджоли, а для уприємнення лекції грає кілька пісень на бандурі, пояснюючи дітям про цей український народний музичний інструмент.

Мирон Сурмач старший відкрив в академії св. Юра 12,000 стипендійний фонд ім. покійної дружини св. п. Анастазії і свого імени.

Про свій життєвий шлях Мирон Сурмач в подробицях описав у книжці „Історія моєї 'Сурми' ". Видавництво „Сурма", 1982, Ню Йорк.

Роман С. Голіят

Пресовий Фонд „Свободи"

На цьому місці друкуємо імена тих ВШ. Громадян, що надіслали свою пожертву на фонд „Свободи" і дитячого журналу „Веселка" та потверджуємо з подякою висоту одержаної суми.

ЛИСТА ч. 1.

П. Сердюк, Манчестер	40.00
М. Староцак, Меккіз Ракс	25.00
І. Дзядик, Піттсбург	12.00
Д-р Т. Залуцький, Адельфі	12.00
Г. Куликівський, Парк Ридж	12.00
З. Кулинич, Джексон Гайтс	12.00
В. Никифорук, Джексон Гайтс	12.00
О. Романовська, Мінneаполіс	12.00
Г. Прилепа, Накс	10.00
7-ий Відділ СУА, Акрон	10.00
К. Бойко, Н. Провіденс	7.00
А. Данилюк, Воррен	7.00
Др Р. Дзюбик, Норвуд Парк Тви.	7.00
С. Задорожний, Клифтон	7.00
М. Залуцький, Бронкс	7.00
П. Карпів, Вашінгтон	7.00
М. Луцишин, Чикаго	7.00
П. Кисіль, Джексон Гайтс	7.00
В. Мазяр, Мейплвуд	7.00
М. Міндік, Бейон	7.00
Д-р П. Попадюк, Мінneаполіс	7.00
Р. Рак, Кергонксон	7.00
В. Семенина, Гемптон	7.00
Е. Скоцко, Силвер Спрінг	7.00
С. Федик, Дітройт	7.00
Р. Толубяк, Бостон	6.00
М. Аврамчук, Кергонксон	5.00
Д. Бобеляк, Нюарк	5.00
І. Гумовський, Ірвінгтон	5.00
А. Маркович, Клифтон	5.00
С. Матичин, Дітройт	5.00
В. Мелько, Філядельфія	5.00
В. Романцьо, Вудгейвен	5.00
А. Ромас, Ля Саль	5.00
Н. Хобич, Ля Саль	5.00
П. Вільшинський, Юньйон	3.00
Т. Заблоцька, Мельроз Парк	3.00
О. Амброзяк, Мінneаполіс	2.00
М. Андрушків, Браєрвуд	2.00
Л. Балюк, Вудгейвен	2.00
Е. Бедрій, Рочестер	2.00
С. Біловус, Статен Айленд	2.00
Т. Бойко, Філядельфія	2.00
М. Вайда, Стемфорд	2.00
В. Васів, Клифтон	2.00
Ю. Войчак, Баффало	2.00
Й. Вишневецький, Джексон Гайтс	2.00
Р. Вольчук, Джерзі Сити	2.00
П. Галатин, Асторія	2.00
Д. Головей, Балтимор	2.00
Й. Городецький, Кендел Парк	2.00
о. М. Горошко, Маганой Сити	2.00
Т. Грегорчук, Мінneаполіс	2.00
М. Гриник, Флемінгтон	2.00
Ю. Губчак, Чикаго	2.00
С. Гуцуляк, Аддісон	2.00
А. Голондзовська, Сомервілл	2.00
М. Гордон, Гартфорд	2.00
П. Гут, Юньйон	2.00
А. Данилюк, Гартфорд	2.00
А. Дикий, Миддл Вилледж	2.00
В. Жуковець, Юньйон Сити	2.00
С. Зарічний, Джерзі Сити	2.00
Г. Клименко, Клифтон	2.00
М. Климишин, Лонг Айленд Сити	2.00
І. Коровицький, Сомерсет	2.00
В. Корсунь, Джексон Гайтс	2.00
І. Коцур, Лапір	2.00
С. Куриляс, Вітон	2.00
М. Курчак, Іст Медов	2.00
Т. Кушнір, Гемтремк	2.00
П. Куц, Мортон Ґров	2.00
Е. Ленчицька, Висконсин Деллс	2.00
І. Марковський, Спіанк	2.00
М. Марушка, Чикаго	2.00
П. Мархон, Овкдейл	2.00
Л. Масенець, Чисголм	2.00
Р. Миколаєвич, Гайд Парк	2.00
Ю. Никифорук, Мінneаполіс	2.00
А. Пакуляк, Мінneаполіс	2.00
Д-р М. Палій, Белойт	2.00
В. Пахолюк, Ричмонд Гілл	2.00
М. Перейма, Баффало	2.00
О. Піддубний, Філядельфія	2.00
П. Пітик, Піттсбург	2.00
О. Плешкевич, Парк Ридж	2.00
Т. Ракочий, Олбані	2.00
Н. Ріба, Сиракюзи	2.00
В. Савицький, Ірвінгтон	2.00
Я. Сененко, Сиракюзи	2.00
І. Симчик, Мейплвуд	2.00
С. Сідлярчук, Бостон	2.00
А. Сусла, Блекстон	2.00
Ю. Татунчак, Філядельфія	2.00
М. Тижбір, Клифтон	2.00
Я. Тимочко, Флашінг	2.00
К. Тиравська, Чикаго	2.00
М. Чорний, Джамейка	2.00
Д-р Т. Чуй, Марльборо	2.00
М. Яворський, Клифтон	2.00

ВІДІЙШЛИ ВІД НАС

ІВАН ҐУҐЛИК, член УНС Відд. 259-го ім. Рождества Пресвятої Діви Марії в Чикаго, Ілл., помер 20-го лкистопада 1986 року на 71-му році життя. Нар. 2-го липня 1915 року в Чикаґо, Ілл. Членом УНС став 1954 року. Залишив у смутку дружину Юлію, сина Івана і дочку Юдиту з родинами і 7 внуків. Похорон відбувся 22-го листопада 1986 року на цвинтарі Св. Воскресення в Джастіс, Ілл.

Вічна Йому Пам'ять!

Ю. Ґуґлик, секр.

Д-р ПЕТРО ФЕДОРІВ, член УНС Відд. 45-го Т-ва „Любов" у Філядельфії, Па., помер 2-го липня 1986 року на 87-му році життя. Нар. 13-го червня 1899 року в Ціневі, Стрий, Зах. Україна. Членом УНС став 1950 року. Залишив у смутку дружину Іванну, сина д-р Ігоря з родиною і доню Ксеню Коженьовську з родиною. Похорон відбувся 6-го липня 1986 року на цвинтарі Св. Марії на Факс Чейсі, Па.

Вічна Йому Пам'ять!

М. Пришляк, секр.

МИХАЙЛО ЛЕВЕНЦА, член УНС Відд. 292-го ім. св. Івана Хрестителя в Дітройті, Миш., помер 10-го листопада 1986 року на 71-му році життя. Нар. в 1915 році в Ренвер, Манітоба, Канада. Членом УНС став 1958 року. Залишив у смутку дружину Вікторію, братів Билла, Александра і Джов; сестер Марію і Анну, племінників і племінниць. Похорон відбувся 15-го листопада 1986 року на цвинтарі св. Ядвіги в Дірборн Гайтс, Миш.

Вічна Йому Пам'ять!

Секретар

СТЕФАНІЯ ФИЛИПОВИЧ, член УНС Відд. 221-го ім. св. Стефана в Чикаґо, Ілл., померла 22-го листопада 1986 року на 75-му році життя. Нар. 1911 року в селі Корчин, Стрийського повіту. Членом УНС стала 1950 року. Залишила у смутку мужа Нестора, дочку Роксоляну з мужем Ярославом, сина Тараса, внука Лева Гарасимова, братів на Україні — Василя, Омеляна і Ярослава з дружинами. Похорон відбувся 25-го листопада 1986 року на цвинтарі св. Миколая в Чикаго, Ілл.

Вічна Їй Пам'ять!

В. Карачевський, секр.

ІВАН САЙЧУК, член УНС Відд. 270-го ім. св. Іван Хрестителя в Джерзі Ситі, Н.Дж., помер 4-го жовтня 1986 року на 70-му році життя. Нар. 25-го серпня 1916 року в Джерзі Ситі, Н.Дж. Членом УНС став 1934 року. Залишив у смутку дружину Каролину, дочку меланію і брата Михайла. Похорон відбувся 7-го жовтня 1986 року на цвинтарі Св. Христа в Норт Арлінгтоні, Н.Дж.

Вічна Йому Пам'ять!

Стефан Островський, секр.

ОСИПА ГОРІШНА, член УНС Відд. 76-го ім. св. Івана Хрестителя в Нюарку, Н.Дж., померла 6-го грудня 1986 року на 89-му році життя. Нар. 1894 року в Галичині. Членом УНС стала 1934 року. Залишила у смутку дочок: Катерину Фамулу, Мітрі Вебер, сина Алекса, двох внуків, племінників і племінниць. Похорон відбувся 9-го грудня 1986 року на цвинтарі св. Ґробу в Іст Орендж, Н.Дж.

Вічна Їй Пам'ять!

Юлія Демчук, секр.

ВОЛОДИМИР КРИВОР, член УНС Відд. 123-го ім. Св. Марії в Скрентоні, Па., помер 9-го грудня 1986 року на 66-му році життя. Нар. 10-го травня 1920 року в Очшані, Зах. Україна. Членом УНС став 1967 року. Залишив у смутку дружину Софію, доньку Марусю з мужем та донечкою, сина Петра та дальшу родину. Похорон відбувся 13-го грудня 1986 року на цвинтарі св. Володимира в Скрентоні, Па.

Вічна Йому Пам'ять!

Секретар

АННА ПІДДУБНА, член УНС Відд. 59-го Т-ва „Українська Січ" в Бриджпорті, Конн., померла на 81-му році життя. Нар. 10-го листопада 1905 року в Західній Україні. Членом УНС стала 1952 року. Залила у смутку сестру й брата в Україні. Похорон відбувся 29-го листопада 1986 року на цвинтарі св. Івана Хрестителя в Стратфорді, Конн.

Вічна Йому Пам'ять!

Тарас Сливінський, секр.